

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1717207453
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1717207453.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: R Collectors s. r. o., Bratislava, Dvořákovo nábrežie č. 8A, IČO: 50 094 297, zastúpený Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., Bratislava, Dvořákovo nábrežie č. 8A, IČO: 47 232 471, za ktorú koná Mgr. Marián Masarik, proti žalovanej: C. C. , narodená dňa X.X.XXXX, bytom C. č. XXX, o zaplatenie sumy 5.000,-- € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 14. mája 2018, č.k. 9 Csp 82/2017-75, v znení opravného uznesenia Okresného súdu Pezinok zo dňa 2. júna 2020, č.k. 9 Csp 82/2017-101, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 14. mája 2018, č.k. 9 Csp 82/2017-75, v znení opravného uznesenia Okresného súdu Pezinok zo dňa 2. júna 2020, č.k. 9 Csp 82/2017-101,

- vo výroku II., ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol, p o t v r d z u j e ;
- vo výroku III., ktorým súd žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 70 %, z r
u š u j e a vec mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 14.5.2018, č.k. 9 Csp 82/2017-75, v znení opravného uznesenia Okresného súdu Pezinok zo dňa 2.6.2020, č.k. 9 Csp 82/2017-101 (opravným uznesením súd opravil výrok rozsudku v časti týkajúcej sa úroku z omeškania, v identifikačnom čísle žalobcu, ktorý správne znie 50 094 297), súd prvej inštancie výrokom v poradí prvým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,-- €, úroky v sume 4.303,73 €, úrok z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 5.000,-- € od 5.10.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku; výrokom v poradí druhým žalobu zamietol; výrokom v poradí tretím žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 70 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

1.2. Vyhovel tak sčasti žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 5.000,-- € istiny, dlžných úrokov z istiny do 4.10.2017 v sume 4.303,73 €, zmluvného úroku vo výške 21,90 % ročne zo sumy 5.000,-- € od 5.10.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 5.000,-- € od 5.10.2017 do zaplatenia a bankových poplatkov v sume 54,28 €. Skutkovým základom bola zmluva o úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX uzavretá dňa 30.6.2014 medzi žalovanou ako spotrebiteľom a Poštovou bankou, a.s., ako dodávateľom (žalobca je právnym nástupcom dodávateľa), na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver v sume 5.000,-- € s úrokovou sadzbou 21,90 % ročne. Úver mala žalovaná splatiť v 120-mesačných splátkach po 103,-- €, celkom do výšky 12.264,31 € (do 25.6.2024), avšak žalovaná úver nesplácala. Právny predchodca žalobcu vyzval listom zo dňa 19.11.2014 žalovanú na úhradu dlžných splátok úveru. Dňa 5.12.2014 oznámil právny predchodca žalobcu listom predčasnú splatnosť úveru ku dňu 5.12.2014 a vyzval žalovanú na jeho zaplatenie.

1.3. Súd konal a rozhodol bez prítomnosti strán sporu; žalobca svoju neprítomnosť ospravedlnil, žalovaná sa neospravedlnila. Právne súd prvej inštancie dôvodil ustanovením § 53 ods. I, § 54 Občianskeho zákonníka, čl. 6, čl. 7 ods. I Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Vzťah posúdil ako vzťah spotrebiteľský. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca je právnym nástupcom dodávateľa, že žalovaná čerpala úver a tento ani sčasti nesplatila. Dĺžná istina ku dňu vyhlásenia splatnosti úveru predstavovala sumu 5.000,-- €, ku dňu vyhlásenia splatnosti úveru dĺžné úroky z úveru predstavujú sumu 4.303,73 €. Keďže žalovaná je s plnením peňažného dlhu v omeškaní, je dôvodný i nárok žalobcu na zaplatenie zákonného úroku z omeškania vo výške 5,15 % ročne z istiny od 5.10.2017 do zaplatenia.

1.4. Za nedôvodný súd považoval žalobný návrh v časti týkajúcej sa zaplatenia zmluvného úroku vo výške 21,90 % z dĺžnej sumy od 5.10.2017 do zaplatenia, a v tomto rozsahu žalobu zamietol. Úroková sadzba 21,90 % ročne predstavuje odmenu veriteľa za požičané peniaze, za pôvodne dohodnutých zmluvných podmienok; teda že dlžník bude splácať úver v dohodnutých splátkach. Ak veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť úveru, pôvodná zmluva o úvere vrátane dojednaných podmienok zaniká a strany sú povinné vrátiť si iba to, čo si navzájom plnili. Dohodnutý úrok preto patrí veriteľovi iba do doby splatnosti úveru, nie aj v ďalšom období.

1.5. Za nedôvodný súd považoval žalobný návrh aj v časti týkajúcej sa zaplatenia bankových poplatkov, a v tomto rozsahu žalobu tiež zamietol. Súdny Európskej únie už niekoľkokrát na rôznych úrovniach judikovali, že požadovanie bankových poplatkov v súvislosti s úverom je neprijateľné a predstavuje znevýhodňovanie spotrebiteľa. Z rozhodnutia Spolkového súdneho dvora v Nemecku (Bundesgerichtshof) č. k. AZ XI ZR 388/10 z 7.6.2011, vyplýva, že zmluvné podmienky vo všeobecných obchodných podmienkach banky, ktoré požadujú od spotrebiteľa úhradu poplatku za vedenie úverového účtu, podliehajú súdnej kontrole a sú podmienkami neprijateľnými. Vedenie úverového účtu nepredstavuje podľa Spolkového súdneho dvora samostatnú odplacnú službu banky klientovi, právo naopak slúži výhradne záujmom banky. Spotrebiteľ, ktorý si pravidelne plní svoju povinnosť splácať úver, nie je na vedenie osobitného účtu bankou, s cieľom mať o splácaní úveru prehľad, odkázaný. Akýkoľvek poplatok bez poskytnutej protihodnoty je ekonomickým znevýhodňovaním slabšej zmluvnej strany a v súkromnom práve je neakceptovateľný.

1.6. Výrok o trovách konania súd odôvodnil (len) tým, že žalobca bol v konaní úspešný v časti, pričom pomer úspechu žalobcu je 70 %; s odkazom na ustanovenie § 255 ods. 2 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch II., III. (ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania) podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. I písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Názor súdu, že mu nepatria zmluvné úroky po zosplatnení úveru, ho stavia do obzvlášť, v porovnaní s dlžníkom, nevýhodného postavenia, keďže nemá v dispozícii vlastné finančné prostriedky z úveru, pretože ich dlžník zatiaľ nezaplatil, ale ani za toto obmedzenie nemôže poberať dohodnutý zákonný úrok. Na podporu svojho tvrdenia zdôraznil rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43 Co 1/2018, sp.zn. 17 Co 432/2015, sp.zn. 17 Co 122/2017, Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11 Co 11/2017, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 14 Co 41/2014, sp.zn. 14 Co 108/2014; rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Cdp 2906/2000. Vo veciach problematiky uplatňovania zmluvných úrokov po zosplatnení je spornou otázkou časového ohraničenia, do ktorého môže veriteľ požadovať zmluvné úroky. Ústavný súd Slovenskej republiky vykladá pojem zosplatnenia zánikom pôvodného záväzku, na ktorého miesto nastupuje záväzok úplne nový. Takýto výklad považuje za nesprávny, pretože zosplatnenie úveru spôsobuje len jedinú zmenu v záväzku, a síce v lehote konečnej splatnosti a straty práva platiť v splátkach. Pre rozhodnutie vo veci je preto potrebný rozbor inštitútu vyhlásenia predčasného splatenia záväzku vo vzťahu k teórii práva o zmene a zániku záväzkov. V tejto súvislosti odvolateľ zdôraznil ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je možné označiť pojmom „strata výhody splátok“. Má za to, že predčasné vyhlásenie splatnosti úveru sa týka len zmeny v lehote splatnosti úveru a straty výhody splátok, nie ostatných dojednaných podmienok; nejde tak o privatívnu nováciu celého záväzku. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 13.12.2006, sp.zn. 33 Odo 399/2005, môžu účastníci dohody podľa § 516 Občianskeho zákonníka dohodou zmeniť vzájomné práva a povinnosti. Ak z dohody nepochybne nevyplýva, že dohodnutím nového záväzku má doterajší záväzok zaniknúť, vzniká nový záväzok vedľa doterajšieho záväzku, ak sú pre jeho vznik splnené zákonom požadované náležitosti. Akceptácia tohto výkladu je logická v dôsledku totožnosti znenia ustanovenia § 516 Občianskeho zákonníka. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúci k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh

v splátkach a vznik novej povinnosti zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Z toho nevyplýva, že veriteľ mení záväzok dlžníka v ostatných jeho právach a povinnostiach. Výklad zákona spôsobom zvoleným súdom prvej inštancie, že vyhlásením predčasnej splatnosti zaniká záväzok v širšom rozsahu, teda aj čo do zmluvného úroku, sa neopiera o vyjadrenú vôľu veriteľa, o zákon o zmene záväzku, o ustanovenia zákona o zmluvách o úvere. Z ustanovenia § 513/1991 Zb. nevyplýva, že dlžník je povinný platiť úroky len do času splatnosti. Ustanovenie § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. definuje, aký záväzok vyplýva žalovanému z uzatvorenej zmluvy o úvere, teda záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté finančné prostriedky, zaplatiť úroky a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Ak žalovaný zostáva dlžný, jeho hlavný záväzok nezanikol, a teda nemohol zaniknúť ani akcesorický záväzok. Splatnosť záväzku predstavuje len časový moment, v ktorom má nastať, ale pritom nemusí aj splnenie záväzku. Teda až splnením záväzku zaniká i akcesorický vzťah, nielen časovým bodom označujúcim moment, v ktorom dlžníkovi vznikla povinnosť dlh splatiť. K splneniu záväzku v predmetnej veci ale nedošlo. Zdôraznil ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého veriteľ má nárok na úroky z úveru až do času riadnej úhrady poskytnutého úveru; ďalej ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého v prípade, že dlžník je v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jej časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve a bez osobitného upozornenia. Záver súdu nevyplýva ani z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Za poskytnutie úveru nie je kompenzáciou veriteľa ani sankčný úrok. Zmluvný úrok je odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Pokiaľ pred časom vyhlásenia predčasného splatenia úveru v prípade omeškania dlžníka s úhradou je možné od neho požadovať zmluvný úrok i úrok z omeškania, vzniká otázka, z akého dôvodu po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa javí vzťah medzi dvoma úrokmi iný. Odmietnutím priznania zmluvného úroku by súd konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Ak však zosplatnením úveru dlžník získa nedôvodnú výhodu v tom, že nie je povinný platiť zmluvný úrok, hoci táto skutočnosť je následkom protiprávneho konania dlžníka, súd bude konať v rozpore s uvedenou právnou zásadou. V závere odvolania žalobca uviedol, že Najvyšší súd Českej republiky (napr. v rozhodnutiach sp.zn. 32 Cdo 3830/2014, 31 Cdo 2851/1999, 32 Cdo 2782/1999, 29 Cdo 2606/2000, 33 Cdo 113/2008) nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru veriteľom priznáva. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na nové prejednanie, alebo zmeniť tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovanú na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Hoci odvolanie žalobcu smerovalo proti rozsudku súdu prvej inštancie aj vo výroku o zamietnutí žaloby v časti týkajúcej sa zaplatenia bankových poplatkov, vo výroku o trovách konania, v odvolaní žalobca vôbec nenamietal vecnú a právnú správnosť rozsudku v uvedenom rozsahu.

3. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadřila.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. augusta 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol v časti týkajúcej sa zaplatenia zmluvného úroku po zosplatnení úveru, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a pre úplnosť odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

5.1. Odvolateľ za základ odvolania považuje, že aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru patria veriteľovi popri úrokoch z omeškania aj dohodnuté úroky z úveru. V danom spore výrok o zamietnutí žaloby v tejto časti je vecne správny, súd správne ustálil, že žalobca má voči žalovanej nárok na zaplatenie nesplatenej istiny úroku, zmluvného úroku z nesplatenej istiny do termínu zosplatnenia úveru (podaním zo dňa 5.12.2014); následne potom už len úroky z omeškania. Rovnako správne ustálil, že žalobca nemá nárok na zaplatenie zmluvného úroku z nesplatenej istiny po termíne zosplatnenia úveru. Skutkovým základom bolo uzavretie úverovej zmluvy dňa 30.6.2014 medzi dodávateľom Poštovou

bankou, a.s., Bratislava, IČO. 31 340 890, a spotrebiteľom - žalovanou, a že žalovaná svoje povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy o úvere nesplnila.

5.2. Odvolací súd, v zhode so súdom prvej inštancie, vyhodnotil úverovú zmluvu uzavretú medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu. Spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Právny predchodca žalobcu ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania, predmetu činnosti, úver žalovanej ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné tento vzťah posúdiť ako spotrebiteľský a v takom prípade je potrebné skúmať ex officio zmluvné podmienky, aby žalovaný ako spotrebiteľ nebol zaväzovaný na nedovolené plnenie.

5.3. Nebolo možné stotožniť sa s odvolacou námietkou žalobcu, že má nárok na zaplatenie zmluvného úroku z úveru aj po jeho predčasnom zosplatnení, keď s poukazom na ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka veriteľ má nárok na úrok z úveru až do splatenia úveru. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.9.2015, sp.zn. 6 Co 587/2015, podľa ktorého keďže tento stav netrvá (stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru), je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaním dlžníka (spotrebiteľa) a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnému zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité, vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa ustanovenia § 52, resp. § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3, § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Dohoda o platení úrokov za úver aj po jeho splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie ustanovenia § 3a ods. 2 uvedeného nariadenia, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

5.4. Odvolací súd nemal dôvod odchyliť sa od uvedeného právneho názoru v danej veci a na podporu jeho správnosti poukazuje jednak na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. IV. ÚS 476/2012, v ktorom ústavný súd konštatoval, že považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru, ako aj na stanovisko č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1.3.2019 prijatého v zmysle § 17 ods. 3 písm. a/ zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov k otázke platenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru, podľa ktorého „V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade

by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.“ Z uvedeného vyplýva, že aj keď má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách, platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru, spôsobuje to značnú nerovnováhu na strane spotrebiteľa, značné zhoršenie jeho postavenia oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Keďže niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania (zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy), je takáto dohoda o takýchto úrokoch odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva aj neprímeranú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právo veriteľa na priznanie dohodnutých úrokov za úver mu upreté nebolo, keď mu úrok bol priznaný do zosplatenia úveru.

5.5. Odvolaciemu súdu sú známe rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 5 Cdo 158/2018, 5 Cdo 42/2020, 7 Cdo 111/2019), ale aj odvolateľom spomenuté rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré upravujú, riešia, inak problematiku úrokov po predčasnom zosplatení úveru. Z nich ale nevyplýva, ako sa dovolací súd, odvolacie súdy, vyporiadali s názorom vysloveným Ústavným súdom Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 476/2012-14, s opačným názorom vysloveným v iných súdnych rozhodnutiach. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že doteraz najvyššia súdna autorita nedala zjednocujúce stanovisko. Nebolo možné zohľadniť odvolateľom zdôraznené vydané rozhodnutia, zákonné ustanovenia účinné, v Českej republike, keďže ide o iný štát, o rozdielnu právnu úpravu, judikatúru.

5.6. Odvolací súd v predmetnej právnej veci rozhodol podľa už ustálenej rozhodovacej praxe z dôvodov uvádzaných v ods. 5.3., 5.4., 5.5. tohto rozsudku.

6. Keďže odvolateľ nenamietal vecnú a právnu správnosť rozsudku vo výroku, ktorým súd zamietol žalobu v časti týkajúcej sa zaplata bankových poplatkov, odvolací súd nemohol podrobiť prieskumu rozsudok v uvedenom rozsahu.

7.1. Vo výroku o náhrade trov konania však bolo potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a v tomto rozsahu vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p., § 391 ods. 1 C.s.p.). Z odôvodnenia rozsudku vôbec nevyplýva, ako súd prvej inštancie dospel k pomeru úspechu žalobcu v rozsahu 70 %. Hoci pri rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p., z napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, žeby dôsledne podľa citovaného zákonného ustanovenia postupoval. Odvolateľ síce vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom rozsahu podrobne nenamietal, avšak s odkazom na ustanovenie § 367 ods. 2 veta druhá C.s.p. (výrok o trovách konania je výrok súvisiaci), odvolací súd vecnú a právnu správnosť rozsudku posudzoval.

7.2. V ďalšom konaní súd prvej inštancie rozhodne opätovne o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1, § 255 a nasl. C.s.p.). Bude mať pritom na zreteli výrok rozsudku, v poradí prvý (právoplatný), ktorým bolo žalobe vyhovené, pri porovnaní toho, čoho sa žalobca v predmetnej právnej veci domáhal; bude mať na zreteli výrok v poradí druhý, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol a osobitne v akom rozsahu, uplatnenom žalobcom, súd žalobu zamietol. Až potom o rozsahu nároku na náhradu trov konania strany sporu rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní.

8. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranou sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

9. Keďže odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania, súd prvej inštancie rozhodne v novom rozhodnutí aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

10. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).